

<p>Jedanestogodišnji dječak Ognjen Gudelj iz Trebinja, obolio je od teške bolesti i trenutno se liječi u Njemačkoj. Ukupni troškovi liječenja iznose oko 288 000 Eura.</p> <p style="text-align: center;"></p> <div style="text-align: justify;">Fond zdravstva Republike Srpske uplatio je 144 000 eura za Ognjenovo liječenje. To je od prilike pola potrebnog iznosa, ali da bi liječenje ovog dječaka moglo da se nastavi potrebno je skupiti još toliko novca.

Za dalje liječenje potrebno je još 144 000 eura. Dobri ljudi pozivam Vas da mu pomognete da ozdravi što prije i da se vrati svojoj kući.
UPLATA I RAČUN U KM:
RAIFFEISEN BANKA
GUDELJ MARIO,
GUCINA BR. 2, TREBINJE
RACUN 161020000000098 POZIV NA BROJ 0920317476

UPLATA I DEVIZNI RAČUN:
RAIFFEISEN BANKA
GUDELJ MARIO
GUCINA BR. 2, TREBINJE
SWIFT CODE: RZBABA2S
IBAN CODE: BA 39161220001243113</div> <div style="text-align: justify;">
Ili pošaljite SMS poruku na broj 091/810-700: BN (razmak) OGI (razmak) IME I PREZIME, GRAD, DRŽAVA (BIH)</div> <div style="text-align: justify;">Ostale države:</div> <div style="text-align: justify;"></div> <div style="text-align: justify;">Poruka Ogija za Vas

Zovem se Ognjen Gudelj i imam 11 godina.

Do aprila prošle godine bio sam bezbrižno dijete, igrao sam fudbal sa svojim vršnjacima, igrao u kolu, vozio bicikl... Ali od tada, već skoro godinu i po dana, nisam vidio svoje drugare, svoju kuću, svoju rodbinu.
U aprilu prošle godine, razbolio sam se, ali sam se nadao da će upala mokraćnih kanala, koju je tada dijagnostifikovao doktor, brzo proći i da ću to ljeto ići na more sa mojom porodicom. Međutim, nije bilo tako. Poslije upale mokraćnih kanala, doktor je rekao da imam upalu pluća. Petnaest dana provedenih u bolnici u Trebinju nisu puno pomogli. Primao sam injekcije, tablete, sirupe... ali ništa. Temperatura nikako da spadne, a krvna slika bila je veoma loša.

Hitno su me prebacili u Klinički centar Banja Luka sa sumnjom na leukemiju. Mojim mukama nikad kraja. Četiri puta su mi vadili nalaz koštane srži i ne mogu vam opisati tu bol, nisam ni sanjao da tako nešto mogu podnijeti. Nisam plakao, nisam htio da razotkraram moje roditelje koji su danima i noćima bdjeli uz mene. Samo da vam kažem vršnjaci moji, nemojte se plašiti zubara, taj bol je toliko mali naspram svih muka i bolova kroz koje sam ja prošao do sada, a daj Bože da to više niko ne osjeti.

Iz Banja Luke su me hitno uputili u Beograd na "Institut za majku i dijete".

Tu nastupa nova ironija, doktori su isključili leukemiju i ustanovili novu dijagnozu - eozinofilna pneumonija uzrokovana virusom od papagaja. Na licima mojih roditelja vidio sam olakšanje, a meni ni tada ništa nije bilo jasno. Uveli su me u sobu da mi izvade neki isječak iz pluća. Tata se uspaničio, a ja sam mu hrabro stisnuo ruku i rekao : - Tata ne brini, izdrži i ovo. - To je bio prvi put da vidim tatu da plače preda mnom. Morao je da izađe vani iako sam molio doktore da ostane samo da me drži za ruku, nisu mu dozvolili. Ugurali su mi neku cjevčicu kroz nos, bolilo je, bilo je odvratno bolno, plakao sam i pokušavao da dozivam TATA.

Sledeća terapija bila je pronicol, hemomicin i brdo nekih lijekova koje mi je mama pripremala. Zakleo sam se da više nikada nećemo držati papagaja u kući, ali kasnije se ustanovilo da jadni papagaj ipak nije bio kriv.

Poslije dvomjesečne terapije ja sam i dalje bio bolestan. Ponovo su uslijedile pretrage i analize, pomislio sam zar tako bezbrižno djetinjstvo može da se pretvori u pravi pakao. Nova dijagnoza glasila je : mieloidna leukemija C92. Moji roditelji ne vjeruju doktorima, tata je na rubu živaca, majka isprepadana, a u svemu tome ja sam ih hrabrio.

Pokušavali su da dobiju papire da me vode u švedsku, mama tamo ima strica koji je našao bolnicu u kojoj bi se liječio. Ali dr. Kuzmanović, načelnik hematološkog odjeljenja na "Institutu za majku i dijete", nije dozvolio. Pošeo sam da primam prvi blok hemoterapije. Učasnio sam je podnosio. Moj dom je već dugo vrijeme bio "Institut za majku i dijete", u jednoj maloj izolovanoj sobici živili smo samo mama i ja. Tri mjeseca se bukvalno nisam kretao, bilo mi je zabranjeno. Teško sam podnosio terapiju. Temperatura se penjala do 41 stepen, mama me masirala noćima. Poslije trećeg bloka hemoterapija tata me bukvalno na silu izveo iz instituta i stigli smo u Njemačku u Kiel.

Ovde sam već 5 mjeseci. Pretrage su trajale 3 mjeseca i ustanovljeno je da nikada nisam imao leukemiju, da su mi hemoterapijom uništili koštanu srž i već 2 godine bolujem od non-hoćkin tumora. Moj život košta 288 000 evra. A odakle nam toliko. Zato vas molim da mi pomognete, koliko god možete, koliko god ste u mogućnosti, samo da ozdravim. Imam veliku želju da živim, da idem u školu, igram se sa svojim vršnjacima i pomažem svojoj bolesnoj djeci. Molim vas pomozite mi, a ja vam obećavam da se neću predati!

♦